

Redaktionen: Chefredaktör och ansvarig utgivare: Mio Lindman.

Redaktionen: Jonas Ahlskog, Natan Elgabsi, Ylva Gustafsson, Eva Hertzberg, Lars Hertzberg, Salla Peltonen Marianne Robertsson, Hugo Strandberg, Emma Strömberg och Johanna Wassholm.

Layout: anna@annaway.fi **Cover:** Adobe Stock **Tryck:** Helsinki Bofori

Postadress: Ikaros, Arken, C-huset vån. 1, Fabriksgatan 2, 20500 Åbo | ISSN 1796-1998

Tfn: 040 7612 385 (Mio Lindman) **Epost:** ikarostidskrift@outlook.com

Annonser: Kontakta redaktionen

Kommersiell underhållningsindustri och lukrativ marknad för motionärer och amatöriddrottare på jakt efter rätt kläder och utrustning – idrotten är idag starkt kopplad till ekonomiska intressen. Samtidigt: idrott är så mycket annat än topp-prestationer, spektakel och kommers, men det behövs bra beskrivningar av mera subtila sidor av sportens betydelse för att påminna oss om det.

De flesta som skriver om idrott känner ett engagemang för sport, som utövare av någon form av idrott eller som publik och supportrar. Jag hoppas att det här numret av *Ikaros* kan intressera också dem som, i likhet med mig, har ett måttligt intresse för sport och som inte aktivt ägnar sig åt idrottsliga aktiviteter.

Det är ett faktum att idrotten spelar en enorm roll i det samhälle som är vårt. Man kan förvisso säga mycket om idrott som business och spektakel, och kanske är det frestande för sådana som mig att inta en sådan ganska cynisk hållning till idrott. Men i det här numret har vi valt att fokusera på en annorlunda ingång till problematiken, så att också själva begreppet "idrott" synas i sömmarna. Det är ju inte alldeles klart vad vi ser som idrott och vad vi snarare skulle kallas motion eller kroppsliga övningar. Oavsett om vi själva utövar idrott eller gillar att titta på sport ställs vi i våra liv ändå på olika sätt inför frågor om vad idrott och motion betyder i människors liv. Det kan handla om att som förälder förhålla sig till barnets inställning till sina fotbollsträningar eller att överväga vad som skulle vara en lämplig form av träning för en själv. Det kan också handla om att försöka förstå olika fenomen i samhället och ta dem på allvar. Hur kommer det sig att så många idag vill springa maraton, och till och med ultramaraton? Hur hänger det idag så starkt framträdande idealet om tävling egentligen ihop med idrott?

I ett samhälle där idrott ofta framställs som ett spektakel i mångmiljonbranschen samt som vidlyftiga elitiddrottardrömmar kan det vara viktigt att påminna sig om mera vardagliga perspektiv. Hur ska man beskriva de känslor som fotboll väcker hos supportrar? Hur hanterar en knattetfotbollstränare olikheter i motivation bland barnen som tränar fotboll? Hurudana gymnastiklektioner skulle engagera både dem som idrottar på fritiden och dem som inte alls gör det? Som artiklarna visar

innehåller dessa frågor existentiella och etiska aspekter. Som **Birgit Schaffar-Kronqvist** säger i intervjun som ingår i detta nummer omfattar gymnastikundervisningens ansvarsområde knappast bara att lära eleverna idrotta och bli bra på vissa specifika grenar, utan dess uppgift är också (vilket uttrycks i läroplanen från 2014) att främja jämlikhet, sund kroppsuppfattning och en tilltro till ens egen förmåga att röra på sig och vara närvarande i sin kropp.

Idrottens relation till kroppslig närvaro är ett starkt framträdande tema i numret. **Antony Fredriksson** skriver om yoga som en träningsform som ställer kroppen och uppmärksamheten i centrum, och som inte innehåller något tävlande eller jämförande. Att följa upp prestationer betonas i samhället på olika håll, också i idrotten. Yogan kan lära oss att medvetenheten om vår egen kropp är en mångbottnad företeelse. Enligt **Carl Henrik Ehrenkrona** kan användandet av teknologiska hjälpmedel, exempelvis aktivitetsklockor med hjälp av vilka vi kan följa upp våra prestationer, leda till att vi intar ett yttre förhållningssätt till våra egna kroppar. Ehrenkrona beskriver den tilltalande känslan av att "sitta i förarsätet" som *self-tracking*-teknologin inger oss, samtidigt som dessa hjälpmedel riskerar att skapa en klyvning mellan kroppen som rör sig och självet som övervakar de eventuella framstegen. Med utgångspunkt i några passager hos **Simone de Beauvoir** beskriver **Sara Nyman** vad det betytt att hon börjar spela roller derby; idrotten blev ett sätt att känna sig hemma i sin kropp, och, som hon skriver, sporten öppnade en ny värld.

Vi hoppas att dessa texter om idrottens existentiella, känslomässiga och samhälleliga roller, på samma sätt som de har gjort för mig, vidgar vyerna.

Mio Lindman, chefredaktör

